

třováci), o jichž snížení jde, nastupuje od účinnosti zákona č. 204/1932, t. j. od 1. ledna 1933 (§ 29 odst. 1.) úřad, jehož likvidující orgán zařizuje výplatu odpočívacích (zaopatřovacích) platů, jednak založena nově kompetence posléze zmíněného úřadu k opatřením kumulacním podle zákona číslo 204/32. Důvodem oné kompetenční normy bylo (jak potvrzuje důvodová zpráva k vládnímu návrhu zákona č. 204/1932, č. tisku 2099/32 posl. sn. N. S.), že se zde »upravuje jednotně a administrativně nejjednodušším způsobem kompetence pro rozhodování o pensijních platech podle tam uvedených ustanovení tohoto zákona a zákona restriktivního tak, že se soustřeďuje k úřadu, jehož likvidující orgán zařizuje výplatu odpočívacích (zaopatřovacích) platů. Výslovného ustanovení kompetenčního jest třeba, poněvadž vzhledem k judikatuře nejvyššího správního soudu není příslušnost zcela nespornou, což ohrožuje právní bezpečnost rozhodnutí vydaných úřadem, jehož likvidující orgán zařizuje výplatu pensí. Kompetence se tu přenáší ve smyslu úsporném na úřady, jichž účtárny likvidují a poukazují odpočívavé a zaopatřovací platy. Jsou to toho času kromě zemských finančních úřadů úřady vojenské, železniční, ústřední ředitelství tabákové reže, zemské úřady, pokud jde o učitelské a kongruální pense, a fondovní úřady, pokud jde o nadační statky, státní nemocnice, zástavní úřad a státní nakladatelství«. Vyplývá tudíž jak ze znění § 20. zákona č. 204/1932, tak z úmyslu zákonodávce, že měla tímto předpisem býti vymezena toliko věcná příslušnost úřadu povolaného prováděti kumulacní opatření, že však nebylo a ani nemělo býti nic měněno na případném dalším instančním pořadí, jinými slovy, že vymezením kompetence nebyla nijak vyslovena vyluka dalšího opravného prostředku proti rozhodnutí příslušného úřadu, pokud ve smyslu tohoto ustanovení nebyl jím úřad ústřední. Nebylo tedy citovaným § 20. změněno ani ustanovení § 21 odst. 3 zákona č. 286/1924, pokud uznávalo případnou přípustnost odvolání a vylučovalo jen odkládací jeho účinek. Kdyby byl zákon č. 204/1932 zamýšlel při přenosu kompetence úřadu resortní na úřady likvidující odpočívavé a zaopatřovací platy zároveň omeziti instanční pořadí tím způsobem, že výrok úřadu, jehož likvidující orgán zařizující výplatu odpočívacích (zaopatřovacích) platů má zůstatí konečným, byl by tak musel výslovně stanoviti. Jestliže tak neučinil, nutno souditi, že, pokud nejde o výrok úřadu ústředního, vycházel z předpokladu, že jest odvolání k ústřednímu úřadu přípustno. Ježto pak generální finnační ředitelství pro Slovensko v Bratislavě, není úřadem ústředním, a tedy ani jeho expositurou (srov. nálezy nejvyššího správního soudu k § 151 plat. zák. č. Boh. A 7835/29, 9177/31, 9622/32, pak nálezy k § 2 vl. nař. č. 230/1920 Boh. A 9482/31), — nýbrž podléhá hierarchicky jakožto úřad finanční nadřízenému ministerstvu financí, nelze výrok jeho vydaný podle citovaného ustanovení jakožto úřadem příslušným ve smyslu § 20. zákona č. 204/1932 považovati za rozhodnutí poslední instance správní a není proto po rozumu § 5 zák. o s. s. konečným. (Nález ze 14. III. 1936, č. 20.178/35.)

Písomníctvo.

Vodné právo na Slovensku. Vodný zákon a predpisy s ním súvislé. Sostavili: Eduard Pelikán, hlavný radca politickej správy, ing. Ján Rosík, hlavný technický komisár, dr. Vojtech Zúbek, komisár politickej správy v Bratislave.

Vydal Vodohospodársky sväz pre povodie Dunaja v Bratislave, Bratislava 1936. Cena broš. 58 Kč, viazané 70 Kč.

V dnešných dobách nabýva veľikého rozmachu úsilí o řádné hospodárení vodou. Nejdôležitejším právnym podkladom jest tu vodní zákon, ktorý byl v Uhrách vydán zák. čl. XXIII:1885 a novelován zák. čl. XVIII:1913 a dosud platí na Slovensku a Podk. Rusi. K provádění zákona byla vydána četná podrobná nařízení. S vodním zákonem souvisejí i četné jiné zákony na př. o melioracích, plavbě, na něž se vodní zákon namnoze i odvolává. Předpisy před převratem byly vydány jen ma-

ďarsky a potreba po správnom jejich prekladu byla v kruzích interesentů velmi živě pocítována. Této potřebě vyhovuje svrchu uvedená kniha. Obsahuje nejen vodní zákon, nýbrž i zákony s ním přímo souviselé, dále příslušná prováděcí nařízení a zejména i interní výnosy úřadů pro praxi vodního zákona důležité. Při jednotlivých paragrafech jsou vždy odkazy na §§ jiné k věci se vztahující, což jest užívání sbírky velmi na prospěch. Na konci jest připojen podrobný seznam hesel. Vodohospodářský svaz v Bratislavě získal si velkou zásluhu, že tuto sbírku vodoprávních předpisů vydal a přejme mu i autorům, aby došla co největšího rozšíření, jak také svým obsahem a uspořádáním plně zasluhuje.

Dr. Metod Dolenc i Aleksander Maklecov: **Sistem celokupnog krivičnog prava kraljevine Jugoslavije**, Beograd, 1935. Strán 320. — Tito dvaja i za hranicami Jugoslávie známí kriminalisti ljubljanský systém univerzity vydali teraz ich v r. 1933 v slovinskom originále vyšlý systém trestného práva i v jazyku srbskom. To svedčí o úspechu tejto učebnice, ktorá podáva vo forme zhustenej a jasnej, mimo koncízneho teoretického úvodu, celú materiú platného trestného práva juhoslávskeho po nov. z r. 1929. Látka je veľmi prehľadne usporiadaná a podáva úplný prehľad o juhoslávskom tr. práve materiálnom tomu, kto sa chce s ním oboznámiť a nechce siahnúť po veľkom komentárovom diele, ktoré vyšlo v r. 1930 poť. 1931 tiež z pera prof. dr. Dolenca. Kniha je i po stránke typografickej dobre upravená.

Prof. Dr. Emil Stanislaw Rappaport: **Media via kodeksu karnego polskiego**. Warszawa, 1935. Strán 24.

Odtlačok referátu, ktorý predniesol autor, ktorý je nám z právnických kongresov bratislavských dobre známy a je sudcom najvyššieho súdu vo Warszawe, na zasadnutí v marci 1935 Towarzystwa Prawniczego w Warszawie. Autor sa zaoberá výtkami, ktoré boli učené novému trestnému zákonu poľskému so strany niektorých kritikov, že je tento zákoník dielom eklektickým, akýmsi kompromisom medzi pravícou a levicou kriminologickou a prichádza k záveru, že tieto výtky sú neodôvodnené. Poľský zákon trestný je podľa autora dielom svojráznym, ktorý počítal s aktuálnymi potrebami dnešnej poľskej spoločnosti a štátu a držal sa prostrednej cesty — odtiaľ titul brošúry, media via — medzi krajnosťami rôznych kriminologických škôl.

JUDr. Jaroslav Pošvář, odborový rada min vnitra: **»Nástin správního práva trestního«**. Studie o některých pojmech zejména vině. Vyšlo jako svazek 81 Sbírký spisů právnických a národohospodářských v Brně 1936. Cena 32.— Kč. Str. 110.

Autor správne uvádí, že trestní právo správni nabývá v našem státě značného rozsahu. Pokuty ve výši 100.000 Kč a niekoľika mesační väzení nejsou již neobvyklým zjevem. Naproti tomu dosavadní úprava tohoto trestního práva správniho jest v zemích českých velmi nedokonalá a to i práva hmotného i formálního a odtud snahy po vědeckém probádání tohoto práva.

Spis má dvě části. Prvá jedná o pojmu veřejné správy a o právu správniím vůbec a přijímá celkem výsledky dosavadní nauky. Na to autor obrací se k správniimu právu trestniimu, zjišťuje jeho poměr k soudniimu právu trestniimu a dochází po mém soudu správniého úsudku, že rozdíl mezi delikty soudniimi a správniimi záleží pouze v tom, kdo je stíhán.

V části druhé autor rozebírá pojem viny ve správniím právu trestniim. Za tou příčinou zkoumá nejprve všeobecně, co jest vina právní (nesplnění povinnosti stanovené právní normou z vůle povinnostiho subjektu), co to jest trestní vina (trestné porušení povinnosti), v jakých formách se objevuje (úmysl, nedbalost) a jak vina a trest spolu souvisí (protože a pokud jest trest proto a potud jest i vina; Kelsen).

Na to se zjišťuje, jaký význam se vině přiřkládá ve správniím právu trestniim a to jednak v literatuře jednak v pozitivním právu, jednak v ju-

